Írta: Szabó László
2011. november 07. hétfő, 08:02 - Módosítás: 2013. november 26. kedd, 11:49

A GUMICSIZMA

Az ember, ha valami iránt elhivatottságot érez, nagy tervekkel vág neki pályájának. Meg szeretné váltani a világot, megújítani a szakmát, átformálni az embereket, maradandót, fontosat alkotni. Kemény munkával, olykor sok lemondással, kudarccal, ha sikerül is ezekből valamit megvalósítania, élete vége felé mégsem a megelégedettség, hanem a hiányérzet uralkodik el rajta. Nem az tölti el jó érzéssel, hogy valami kicsi mégis csak lett a nagy tervekből, hajtott valami hasznot az én munkám is, hanem az bántja, hogy mi minden maradt el, hogy még ezt is magammal viszem, ez is itt marad, ezt is éppen csak elkezdtem…

A számadás állapotában minden apróság fontossá növekedik azáltal, hogy nem adhatom már tovább, hogy másoknak ez érdekes lehetne, de velem sajnos talán örökre eltűnik, semmibe vész. Ezért amíg lehet, amíg még tudom, hát ezt is szedjem rendbe, amazt is adjam tovább, hogy ne vesszen el örökre, hogy a fáradozásom ne lenne hiábavaló. Nincs már fontossági sorrend, megformálás, csiszolgatás, a csiszolatlan kő épp annyit érhet, mint a szépen megmunkált darab. Csak az a lényeg, hogy ha már nagy nehézségek közepette, kemény munkával kibányásztunk valamit, ne temessük vissza, hanem kínáljuk fel azoknak, akik hasznosíthatják. Ki tudja, mi lehet hasznára a következő nemzedékeknek? Aminek értékéről pedig meg vagyok győződve, azt erkölcsi kötelességem átadni.

A gumicsizma

Írta: Szabó László
2011. november 07. hétfő, 08:02 - Módosítás: 2013. november 26. kedd, 11:49

